

щитѣ въ тѣхъ лица, источникътъ на моралната и материална поддръжка на заговорщицитѣ, — така и на борбата, която е произлижала на обвиняемия прѣди да взѣме твърдото рѣшение да посѣгне върху живота на Господаря, на всякия ходъ на тоя интелектуаленъ процесъ, самата рѣшимостъ, взѣта слѣдъ единъ дълъгъ диалогъ между него, като човѣкъ, поддѣжащъ на увеличѣния отъ чрѣзмѣрна чувствителностъ и отъ друга страна — студения му разсѣждѣкъ.

Дневникътъ е написанъ по такъвъ начинъ, щото да се прочете въ него обрисовката на Св. Миларова, — като политическа личностъ, всѣцѣло прѣдадена на идѣята за едно коренно държавно промѣненіе, за възвръщаніето политическото положение на отечеството ни на 10 години назадъ отъ пѣтя на естественното му саморазвитіе, на ако не — за едно прямо негово подчинение подъ чуждото владичество, — необходимостта отъ изучаваніето на нѣкои части отъ неговата по-стара политическа дѣятелностъ става очевидна. За обвиняемия е извѣстно, — а това признава и самичѣкъ, че е взѣмалъ дѣятелно участие въ държавния ударъ на 9-й Августъ 1886 година. Между друго, на него е било възложено да заготови цивилни дрѣхы за Негово Височество бившия ни Князь Александръ I, които да му се облѣкнѣтъ при откарваніето му задъ граница. Слѣдъ произлѣзлия отъ това прѣвратъ, той е билъ главенъ сътрудникъ на революционний вѣстникъ „9 Августъ“, а отсѣгнѣтъ и редакторъ на подобния нему „19-й Февруарій“, — двѣ периодически издания, печатани въ Ромѣния на сръдства, отпускаеми отъ Букурещкия русески посланникъ, г. Хитрово.

Подобни на тия свѣдѣнія се намиратъ и въ дневникътъ му, въ когото той се рисува така: „правото е да оцѣня, че прѣзъ тия десетъ години на крайни междусобни терзания между лицата, партиитѣ и всячки, посрѣдъ вѣковната борба между севѣръ и западъ — и азъ като членъ на една отъ партиитѣ, и отъ най-безпокойнитѣ, най-самопожертвователнитѣ, не съмъ останалъ чистъ отъ съврѣменнитѣ наши страсти, слабости, глупости, — а и низости“. Тоя же пѣтъ той е — както ще се види по-послѣ — най-безпокоенъ и най-самопожертвователенъ, защото не вѣрва България да има собствени свои политически интереси, които да можѣтъ да минуватъ по нѣкогажъ въ конфликтъ съ ония на освободителката ни Русия; не вѣрва на естествени закони, които управляватъ както материалния, тъй